

ਆਦਾਲਤ ਜੀ.ਡੀ. ਖੋਸਲਾ, ਐਸ.ਐਸ.ਦੇਲਤ ਅਤੇ ਏ. ਐਨ. ਗਰੇਵਰ ਜੇ.ਜੇ.

ਜਨਰਲ ਐਸ ਸ਼ਿਵਦੇਵ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ.

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ,—ਉੱਤਰਦਾਤਾ

1957 ਦੀ ਦੀਵਾਨੀ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 1071

ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ (ਏਕੀਕਰਨ ਅਤੇ ਰੋਕਥਾਮ 1959 ਆਫ ਫਰੈਗਮੈਂਟੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ (1948 ਦਾ L) - ਧਾਰਾ 41 ਅਤੇ 42—ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਏਕੀਕਰਨ ਦੇ ਵਧੀਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਸੌਂਪਣਾ—ਕੀ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ—ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ—ਕੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ—ਵਫ਼ਦ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ—ਕੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ—ਪਿਛਲੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ—ਕਿਸ ਵਿੱਚ ਹੈ—ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ—ਕਦੋਂ ਦੱਸਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ—ਧਾਰਾ 42 ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ—ਚਾਹੇ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਿਯਮ "ਨਿਯਮ" ਅਤੇ "ਆਦੇਸ਼"— ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ— ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ (1898 ਦਾ ਪਹਿਲਾ) - ਧਾਰਾ 19—ਦਾ ਦਾਇਰਾ—ਕਿਸੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ—ਚਾਹੇ ਉਹ ਆਮ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇ।

ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ (ਏਕੀਕਰਨ ਅਤੇ ਵੰਡ ਦੀ ਰੋਕਥਾਮ) ਐਕਟ, 1948 ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਵੱਖਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਾਰਜਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਸੌਂਪਣ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਿੰਦਾ ਹੋਵੇ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ 12 ਫਰਵਰੀ, 1958 ਨੂੰ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕਰਕੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 42 ਅਧੀਨ ਵਰਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਧੀਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ। 17 ਜੂਨ, 1957 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਏਕੀਕਰਨ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਪਿਛਲੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸੌਂਪਣਾ ਹੈ। ਨਾ ਹੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਜਾਂ ਕਾਰਜਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਦੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਉਕਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਵਧੀਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਮ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਸਿਰਫ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 42 ਤਹਿਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਉਸ ਨੂੰ ਆਮ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਕੰਮ ਜਾਂ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਕੋਈ

ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਵਫ਼ਦ ਉਸ ਕਾਰਜ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਅਤੇ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਏਜੰਸੀ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ।

ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 42 ਅਧੀਨ ਵਰਤੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸੌਂਪਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਫ਼ਦ ਦਾ ਕੰਮ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰਕ ਨਾਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵਫ਼ਦ ਵਿੱਚ ਅਧੀਨ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਜਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਵਰਤੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਕ ਪ੍ਰਭੂਸੱਤਾ ਵਾਲੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪਿਛੋਕੜ ਜਾਂ ਪਿਛਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੀਆਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸ਼ਬਦਾਂ ਜਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਅਜਿਹਾ ਸੀ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ 12 ਫਰਵਰੀ, 1958 ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਧੀਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਇਕਸਾਰਤਾ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਕਿਸੇ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਨਿਯਮ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ "ਨਿਯਮ" ਅਤੇ "ਆਦੇਸ਼" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਅਰਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਹੱਦ ਵਿੱਚ ਵੱਖਰੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਨਿਯਮ, ਜਾਇਜ਼ ਹੋਣ ਲਈ, ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਮ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਭੇਦਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇੱਕ ਆਰਡਰ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਤੇ ਸੀਮਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਕੰਮ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਜਾਂ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ, 1898 ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਆਦਿ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਦਾਇਰਾ ਅਤੇ ਸਮੱਗਰੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਮ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਆਦਿ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਧੇਰੇ ਗੰਭੀਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਆਮ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਅਥਾਰਟੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ

ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਪਿਛਲੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

3 ਸਤੰਬਰ, 1958 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਏ.ਐਨ.ਗਰੇਵਰ ਨੇ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਰਾਏ ਲੈਣ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਕੇਸ ਭੇਜਿਆ। ਖੋਸਲਾ, ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਦੌਲਤ ਅਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਗਰੇਵਰ ਦੇ ਬੈਂਚ ਨੇ ਆਖਰਕਾਰ 17 ਮਾਰਚ, 1959 ਨੂੰ ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ 21 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਦੇ ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਆਫ ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਆਫ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੀ ਰਿੱਟ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਚਿਤ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਐਚਐਸ ਗੁਜਰਾਲ ਅਤੇ ਆਰ ਕੇ ਭੰਡਾਰੀ - ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ

ਐਲ.ਡੀ. ਕੋਸ਼ਲ - ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ

ਏ.ਐਨ. ਗਰੇਵਰ, ਜੇ.

1. ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸੂਬਾ ਸਰਕਾਰ 12-2-1958 ਦੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ (ਏਕੀਕਰਨ ਅਤੇ ਵੰਡ ਦੀ ਰੋਕਥਾਮ) ਐਕਟ, 1948 ਦੀ ਧਾਰਾ 42 ਅਧੀਨ ਵਰਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ 17-6-1957 ਤੋਂ ਵਧੀਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਸਕਦੀ ਹੈ।

2. ਤੱਥ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। 25-11-1954 ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਅਮਲਾਸਿੰਘਵਾਲਾ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਸੰਗਰੂਰ ਵਿੱਚ ਪੈਪਸੂ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ (ਏਕੀਕਰਨ ਅਤੇ ਵੰਡ ਦੀ ਰੋਕਥਾਮ) ਐਕਟ, 2007 ਬੀਕੇ (ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੈਪਸੂ ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ) ਤਹਿਤ ਹੋਲਡਿੰਗਾਂ ਦੇ ਏਕੀਕਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ। 17-4-1955 ਨੂੰ ਇੱਕ ਖਰੜਾ ਯੋਜਨਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਸਹੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਹੋਲਡਿੰਗਾਂ ਨੂੰ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਦੁਬਾਰਾ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। 19-9-1955 ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਹੋਏ ਸ਼ਾਜਰੇ 'ਤੇ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਜੂਨ 1956 ਵਿੱਚ ਨਵੀਆਂ ਹੋਲਡਿੰਗਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ

ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 19-9-1955 ਨੂੰ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਮੁੜ ਵੰਡ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਤਰਾਜ਼ ਮੰਗੇ ਗਏ ਸਨ।

26-9-1955 ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਅਫਸਰ ਨੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੰਪਲੀਡੇਸ਼ਨ ਅਫਸਰ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੈਪਸੂ ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 (3) ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਇਹ ਅਪੀਲ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ 25-5-1956 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਫਰੀਦਕੋਟ ਦੇ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਸ੍ਰੀ ਬਲਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੈਪਸੂ ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 (4) ਤਹਿਤ ਅਪੀਲਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਕਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 41 ਤਹਿਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ।

ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਕੇਸ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। 7-2-1957 ਨੂੰ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ। ਫਰੀਦਕੋਟ ਨੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਆਫ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼, ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟ ਸੌਂਪੀ। ਪੰਜਾਬ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ (ਏਕੀਕਰਣ ਅਤੇ ਵੰਡ ਦੀ ਰੋਕਥਾਮ) ਐਕਟ (ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪਤਾ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ) ਨੂੰ ਅਪ੍ਰੈਲ, 1957 ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਲਾਅਜ਼ (ਐਕਸਟੈਂਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 1) ਐਕਟ, 1957 ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਕਾ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

21-7-1957 ਨੂੰ ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਆਫ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼, ਪੰਜਾਬ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 42 ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਪੜਾਅ ਤੋਂ ਕਾਰਵਾਈ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਵੀ ਦਿੱਤੇ। ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 21-7-1957 ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪੰਜਾਬ ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 (4) ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਧਾਰਾ 42 ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਤਹਿਤ ਪਿੰਡ ਅਮਲਾਸਿੰਘਵਾਲਾ ਦੇ ਬਿਸਵੇਦਾਰਾਂ ਸ਼ਿਵਦੇਵ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਵੱਲੋਂ 11-11-1957 ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ 21-7-1957 ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਵਧੀਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 42 ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ

ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ। ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ 19-11-1957 ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਗਲੇਰੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। 12-2-1953 ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ:

"ਨੰਬਰ 283-ਡੀਆਈਵੀ-5 ਐਸ (ਸੀਐਚ)/11671 ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ (ਏਕੀਕਰਨ ਅਤੇ ਵੰਡ ਦੀ ਰੋਕਥਾਮ) ਐਕਟ, 1948 ਦੀ ਧਾਰਾ 41 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਨੂੰ ਇਹ ਸੂਚਿਤ ਕਰਦਿਆਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ 17-6-1957 ਤੋਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 42 ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵੀ ਵਧੀਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਆਫ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼, ਪੰਜਾਬ, ਪੀ.ਐਸ.ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅੰਡਰ ਸਕੱਤਰ, ਜੰਗਲਾਤ ਅਤੇ ਖੇਡ ਸੰਭਾਲ ਵਿਭਾਗ।

ਰਾਜ ਨੇ 12-2-1958 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਇਹ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਵਧੀਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 42 ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ 12-6-1957 ਤੋਂ ਸੌਂਪੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ 21-7-1957 ਦਾ ਇਹ ਹੁਕਮ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਅਜਿਹਾ ਵਫਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਜੋ ਪਿਛਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਹੋ ਸਕੇ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇਹ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

3. ਪੰਜਾਬ ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 42 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਦੀ ਹੈ:

"ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਜਾਂ ਉਚਿਤਤਾ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਜਾਂ ਨਿਪਟਾਰੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਸਹੀ ਸਮਝੇ:

ਬਸਰਤੇ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਆਦੇਸ਼ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਬਦਲਿਆ ਜਾਂ ਬਦਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ, ਸਿਵਾਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਗੈਰਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਵਿਗਾੜੀ ਗਈ ਹੈ।

ਧਾਰਾ 41, ਜੋ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਵਟਾਂਦਰੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:

"41 (1) ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸਹੀ ਸਮਝਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਕਾਰਜ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਨਾਮ ਜਾਂ ਅਹੁਦੇ ਨਾਲ ਸੌਂਪ ਸਕਦੀ ਹੈ।

(2) ਇਕ ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਅਫਸਰ ਜਾਂ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ (ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ) ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਨਾਲ, ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸੌਂਪਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਧਾਰਾ 42 ਅਧੀਨ ਵਰਤ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਫ਼ਦ ਦਾ ਕੰਮ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰਕ ਨਾਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵਫ਼ਦ ਵਿੱਚ ਅਧੀਨ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਜਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਵਰਤੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਵਿਧਾਨਕ ਅਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਜਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਟਾਂਦਰੇ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭੂਸੱਤਾ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਿਛੋਕੜ ਜਾਂ ਪਿਛਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਕੱਲੀ ਸੰਸਦ ਕੋਲ ਪਿਛਲੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ (ਵੇਡ ਅਤੇ ਫਿਲਿਪਸ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ, 5 ਵਾਂ ਐਡੀਸ਼ਨ, ਪੰਨਾ 39). ਇਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸੰਸਦ ਪਿਛਲੀ ਵਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਹਨ - ਫਿਲਿਪਸ ਬਨਾਮ ਫਿਲਿਪਸ ਵਿਚ ਵਿਲੇਸ ਜੇ. ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ. ਆਇਰ, (1871) 40 ਐਲਜੇ ਕਿਊਬੀ 28 ਤੇ ਪੰਨਾ 37-

"ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ੱਕੀ ਨੀਤੀ, ਅਤੇ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਉਲਟ ਕਿ ਜਿਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ

ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਿਛਲੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਦਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਨਿਯਮ ਪੱਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੀਆਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਜਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਅਜਿਹਾ ਸੀ। ਸੰਸਦ ਆਪਣੀਆਂ ਵਿਧਾਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੌਂਪ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ (ਏ) ਸੰਸਦ ਦੁਆਰਾ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਵਿਧਾਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ (ਬੀ) ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਵਿਧਾਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਨਿਯਮ (ਵੇਡ ਅਤੇ ਫਿਲਿਪਸ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ, 5 ਵਾਂ ਐਡੀਸ਼ਨ ਪੰਨਾ 351). ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਨਿਯਮ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸੌਂਪੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਪਿਛਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। 1951 ਦੀ ਦੀਵਾਨੀ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 53, ਖੇਸਲਾ ਅਤੇ ਫਾਲਸ਼ਾ ਜੇਜੇ ਦੁਆਰਾ ਡੀ/-28-9-1951 ਵਿੱਚ, ਖੇਸਲਾ ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ:

"ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕੁਝ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਿਧਾਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਨਿਯਮ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

13-5-1952 ਨੂੰ ਵੈਸਟਨ ਸੀ.ਜੇ. ਅਤੇ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ 1951 ਦੀ ਦੀਵਾਨੀ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 191 ਵਿੱਚ, ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ੱਕ ਜਾਹਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵੈਸਟਨ ਸੀ. ਜੇ. ਦਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਵਿਚਾਰ ਸਨ:

"ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਾ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਇੱਕ ਅਥਾਰਟੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਅਮਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਣਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਪਿਛਲੇ ਸਾਰੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਵੇਗਾ ਭਾਵੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਲਾਗੂ ਸਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਮੇਦੀ ਫੂਡ ਪ੍ਰੋਡਕਟਸ ਬਨਾਮ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ, ਏਆਈਆਰ 1956 ਆਲ 35, ਅਤੇ ਐਮ ਐਲ ਬੱਗਾ ਬਨਾਮ ਮੁਰਹਰ ਰਾਓ, (ਐਸ) ਏਆਈਆਰ 1956 ਹਾਈਡ 35 ਵਿੱਚ, ਕੁਝ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਵੈਸਟਨ ਜੀਜੇ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਲਈ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਇਰਾਦਾ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਪਿਛਲੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਦੇਖੋ ਅਮਰੀਕੀ ਨਿਆਂ ਸ਼ਾਸਤਰ, ਭਾਗ 42, ਸੈਕਸ਼ਨ 101). ਤੁਰੰਤ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਬਣਾਏ ਜਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਹੜਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਸਹੀ ਹੈ.

4. 12-2-1958 ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਵਧੀਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਕਿਸੇ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਨਿਯਮ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ "ਨਿਯਮ" ਅਤੇ "ਆਦੇਸ਼" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਅਰਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਹੱਦ ਵਿੱਚ ਵੱਖਰੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਨਿਯਮ, ਜਾਇਜ਼ ਹੋਣ ਲਈ, ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਮ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਭੇਦਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇੱਕ ਆਰਡਰ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਤੇ ਸੀਮਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਕੰਮ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਜਾਂ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ: (ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਵਾਕਾਂਸ਼, ਸਥਾਈ ਸੰਸਕਰਣ, ਭਾਗ 37 ਏ, ਪੰਨਾ 619).

ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਨੁਕਤਾ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਪੰਜਾਬ ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 41 (1) ਦੁਆਰਾ ਸੂਬਾ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਾਂ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਸੌਂਪਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵਫ਼ਦ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ। ਜੇ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਆਮ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਅਗਾਊਂ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਵਧੀਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨ ਸਕਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਨ।

ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ, ਕੂਲੀ (ਪੰਨਾ 401 ਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਤ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ, ਪਿਛਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੁਆਰਾ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ

ਦੇ ਨੁਕਸ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ. ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਜਾਂ ਵਜੋਂ ਜੀਵਨ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲੈਣਗੀਆਂ, ਜੋ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਧਾਨਕ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਕਿਊਰੇਟਿਵ ਐਕਟ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫੈਸਲਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ. ਪਰ ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਬੇਨਿਯਮੀਆਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੂਲੀ ਪੰਨਾ 402 'ਤੇ ਵੇਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹੀ ਸਿਧਾਂਤ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ;

"ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਕਰਾਧਾਨ ਵਿੱਚ ਅਨਿਯਮਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣਾਇਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ।

ਭਾਵੇਂ ਕੂਲੀ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਇੱਥੇ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੈ ਜੋ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹਨ, ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇਕੱਲੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਰਜਪਾਲਿਕਾ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ. ਇਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਫੈਡਰੇਟਿਡ ਇੰਜਣ ਡਰਾਈਵਰਾਂ ਅਤੇ ਫਾਇਰ-ਮੈਨਜ਼ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਆਫ ਆਸਟਰੇਲੀਆ ਬਨਾਮ ਫਾਇਰ-ਮੈਨਜ਼ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਿਫਿਥ ਸੀ.ਜੇ. ਬ੍ਰੈਕਨ ਹਿੱਲ ਮਲਕੀਅਤ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ, (1913) 16 ਸੀਐਲਆਰ 245 ਪੰਨਾ 259 ਤੇ, ਇਸ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਜੋ ਪਿਛਲੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਮੰਨੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਜੋ ਲਏ ਜਾਣ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਅਤੇ ਰੱਦ ਸਨ.

5. ਪੰਜਾਬ ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 42 ਅਧੀਨ ਸੂਬਾ ਸਰਕਾਰ ਜੋ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਫੌਜਾ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਆਫ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਏਆਈਆਰ 1958 ਪੁੰਜ 305 ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਧਾਰਕਾਂ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਤਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਮੁੜ ਵੰਡ 'ਤੇ ਕੁਝ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਜਿਸ ਦੀ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਬਣ ਗਈਆਂ। ਵਧੀਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੇ 21-7-1957 ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇ ਉਸ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਦਾ ਅਸਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਲਕੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਫਿਰ ਵੀ ਧਾਰਾ 41 (1) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਅਣਚਾਹੇ ਅਤੇ ਅਨਿਆਂਪੂਰਨ ਨਤੀਜੇ ਨਿਕਲ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰੇ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਕਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰੋੜ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਕਿਸੇ ਸਮਰੱਥ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਲੋੜੀਂਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੁਆਰਾ, ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ, "ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ", ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਾਰਕ ਬੀ ਨੇ ਕਲੇਰੈਂਸ ਰਲੀ ਬਨਾਮ ਗ੍ਰੇਟ ਐਨ ਆਫ ਇੰਗਲੈਂਡ ਰੇਲਵੇ (2) ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਕਿ ਯੂਬੀ ਤਰਲ ਕੰਸੀਡੇਟਰ ਇਟੀਅਮ ਆਈਡੀ ਸਿਨੇ ਕੇ ਰੇਸ ਇਪਸਾ ਨਾਨ ਐਸਸੇ ਪੇਟੇਸਟ." ਪਰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ (ਪੰਨਾ 260 ਕ੍ਰੈਜ਼)। ਧਾਰਾ 41 (1) ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਿਰਫ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਜਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਕੰਮਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰਜਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਅਤੇ ਬੋਝਲ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨੈਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਆਮ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸੌਂਪ ਕੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇ ਇਸ ਦੇ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਨੈਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਰੱਦ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੋਵੇਗਾ।

6. ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਜੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰੇਗਾ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਦਦਗਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਧਾਰਾ 12 ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 13 ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਹੁਦੇ ਨੂੰ ਭਰਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨਾਮ ਜਾਂ ਅਹੁਦੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 14 ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਵੱਖਰਾ ਇਰਾਦਾ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਨਿਯੁਕਤੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਜਾਂ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 18 ਅਤੇ 19 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹਨ:

"18. ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ, ਆਦੇਸ਼, ਯੋਜਨਾ, ਨਿਯਮ, ਫਾਰਮ ਜਾਂ ਉਪ-ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ, ਆਦੇਸ਼, ਯੋਜਨਾ, ਨਿਯਮ, ਫਾਰਮ ਜਾਂ ਉਪ-ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵਿਸ਼ੇ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਉਲਟ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਉਹੀ ਅਰਥ ਹੋਣਗੇ ਜੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।

"19. ਜੇ ਕਿਸੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼, ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਉਪ-ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ (ਜੇ ਕੋਈ ਹੋਵੇ) ਦੇ ਅਧੀਨ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਾਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ, ਆਦੇਸ਼ਾਂ, ਨਿਯਮਾਂ ਜਾਂ ਉਪ-ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਨ, ਸੋਧਣ, ਬਦਲਣ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।

ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 19 ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਆਦਿ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਦਾਇਰਾ ਅਤੇ ਸਮੱਗਰੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਮ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਕਿਸੇ ਵੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਆਦਿ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਧੇਰੇ ਗੰਭੀਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਆਮ, ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਅਥਾਰਟੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਪਿਛਲੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਹੀ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 41 (1) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਦੇ ਵੀ ਪਿਛਲੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸਟ੍ਰਾਬੋਰਡ ਮੈਨੂਫੈਕਚਰਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਗੁਟਾ ਮਿੱਲ ਵਰਕਰਜ਼ ਯੂਨੀਅਨ, 1953 [ਐਸਸੀਆਰ 439: \(ਏਆਈਆਰ 1953 ਐਸਸੀ 95\) ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਧਾਰਾ 41 \(1\) ਤਹਿਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ](#) ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਨੇ ਇੱਕ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਕਿਰਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਜਾਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮਜ਼ਦ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪੁਰਸਕਾਰ 5 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1950 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਪੁਰਸਕਾਰ 13 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 26 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਰਾਜਪਾਲ ਨੇ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕਰਕੇ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੇਣ ਦਾ ਸਮਾਂ 30 ਅਪ੍ਰੈਲ ਤੱਕ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਯੂ.ਪੀ. ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ, 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 6 (1) ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰਣਾਇਕ, "ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇਗਾ।

ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਸੂਬਾ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਇਕ ਵਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਮਾਂ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਬਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਯੂ.ਪੀ. ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ, 1904 ਦੀ ਧਾਰਾ 14 (ਜੋ ਕਿ ਇੰਡੀਅਨ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ, 1897 ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ, 1898 ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, [ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਕਿੱਥੇ, ਕਿਸੇ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਐਕਟ](#) ਦੁਆਰਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਰਾਜਪਾਲ ਕੋਲ ਪੁਰਸਕਾਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਮਾਂ

ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ:

"ਯੂਪੀ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਧਾਰਾ 3, 4 ਅਤੇ 6 ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਭਾਵ, ਉਹ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਨਿਰਣਾਇਕ ਕੋਲ ਭੇਜਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸ ਧੁਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸਮਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਲੀਲ, ਜੋ ਯੂ.ਪੀ. ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ, 1904 ਦੀ ਧਾਰਾ 21 (ਇੰਡੀਅਨ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਬਰਾਬਰ) 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ, ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ:

"ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ 26 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1950 ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ 18-2-1950 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਧਾਰਾ 21 ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੱਖਰੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੋਧ ਅਤੇ ਸੋਧ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ 26-4-1950 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਸੋਧ ਜਾਂ ਸੋਧ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਜੋਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇ। ਧਾਰਾ 21 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਲਈ, ਜੇ ਸੋਧ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਸੰਭਾਵਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ, ਸਿਰਫ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜੋ ਅਸਲ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਸੋਧ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਮਿਆਦ ਦੌਰਾਨ ਨਿਰਣਾਇਕ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਪੰਜਾਬ ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੱਖਰੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਾਰਜਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਸੌਂਪਣ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ 1-2-1958 ਦਾ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਪਿਛਲੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਵਧੀਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸੌਂਪਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਯਾਨੀ 17-6-1957 ਤੱਕ।

7. ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਐਡਵਰਡ ਮਿੱਲਜ਼ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਅਜਮੇਰ ਰਾਜ, (ਐਸ) ਏਆਈਆਰ 1935 ਐਸਸੀ 25 ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਹਵਾਲਾ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਤਨਖਾਹ ਐਕਟ, 1948 ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 3 ਤਹਿਤ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਕਾਰਜਕਾਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਿਸਥਾਰ ਮਾੜਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਾਰਨ ਸਨ ਜੋ ਤੁਰੰਤ ਕੇਸ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਖਰੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਬਿਲਕੁਲ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ 16-7-1952 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ 21-8-1952 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਦੋਂ ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਜਕਾਲ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਵਾਧਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਿਪੋਰਟ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਪੰਨਾ 33 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਕਿ 21-8-1952 ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਰ ਚੁੱਕੀ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਇਕ ਨਵੀਂ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਰਿਪੋਰਟ ਬਿਲਕੁਲ ਚੰਗੀ ਰਿਪੋਰਟ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕਮੇਟੀ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਲਾਹਕਾਰ ਸੰਸਥਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਦੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਤਮਕ ਬੇਨਿਯਮੀਆਂ ਅੰਤਿਮ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀਆਂ ਜਿਸ ਨੇ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਤਨਖਾਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਧੀਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ 12 ਫਰਵਰੀ ਦਾ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਧਾਰਾ 42 ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਾਰਜਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਵਧੀਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ 21-7-1957 ਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਸਟ੍ਰਾ-ਬੋਰਡ ਮੈਨੂਫੈਕਚਰਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਕੇਸ, 1953 ਐਸਸੀਆਰ 439: (ਏਆਈਆਰ 1953 ਐਸ. ਸੀ. 95) ਦੇ ਤੱਥ ਅਤੇ ਫੈਸਲੇ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ।

8. ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਨੇ 1956 ਦੀ ਦੀਵਾਨੀ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 520, ਡੀ/10-5-1957 (ਪੁੰਜ) ਵਿੱਚ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ ਜੇ. ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਨੁਕਤੇ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ 26 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਪੈਪਸੂ ਦੇ

ਰਾਜਪ੍ਰਮੁੱਖ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਪਟਿਆਲਾ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਦੇ ਮੈਨੇਜਿੰਗ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦਾ ਦਰਜਾ ਪਟਿਆਲਾ ਰਿਕਵਰੀ ਆਫ ਸਟੇਟ ਡਿਊਜ਼ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸਕੱਤਰ ਵਜੋਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1945. ਇਹ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ ਜੇ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਆਦੇਸ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਮੁਖੀ ਵਜੋਂ ਰਾਜਪ੍ਰਮੁੱਖ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਸਬੰਧਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਾ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਵੱਖਰੇ ਸਨ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਹੋਰ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਉਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

9. ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਸਰਕਾਰ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ ਤਾਂ ਜੋ ਪਿਛਲੀ ਵਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ, ਪਰ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ 17-6-1957 ਤੋਂ ਵਧੀਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਵਧੀਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਏਜੰਟ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਏਜੰਸੀ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਹੈਲਸਬਰੀ ਲਾਅਜ਼ ਲਾਅਜ਼ (ਲਾਰਡ ਸਾਈਮੰਡਜ਼ ਐਡੀਸ਼ਨ, ਭਾਗ 1, ਪੰਨਾ 173 ਤੇ) ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕੁਝ ਸ਼ਰਤਾਂ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕੰਮ ਜੋ ਕਿਸੇ ਏਜੰਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਪ੍ਰਗਟ ਜਾਂ ਸੰਕੇਤ ਦੀ ਘਾਟ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਸੀ.

ਪਰ ਉਸੇ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪੁਸ਼ਟੀ ਇੱਕ ਕਾਰਜ ਜਾਂ ਕਾਰਜਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਦੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਮ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਹਰ ਕੰਮ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਚਾਹੇ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ, ਜੇ ਇਹ ਇਸਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਇਹ ਟ੍ਰਾਈ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵੇ. ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, 12 ਫਰਵਰੀ 1958 ਦਾ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਧੀਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਮ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ, ਬਲਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਪੰਜਾਬ ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 42 ਤਹਿਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਉਸ ਨੂੰ ਆਮ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਕੰਮ

ਜਾਂ ਕੰਮ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਵਫ਼ਦ ਉਸ ਕਾਰਜ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਅਤੇ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਏਜੰਸੀ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ।

10. ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਸਾਰੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਝਿਜਕ ਦੇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਜਵਾਬ ਦੇਵਾਂਗਾ।

11. ਵਕੀਲ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਨ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨੁਕਤਾ ਨਹੀਂ ਉੱਠਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਬਿਨਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਵਾਦਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ।

ਜੀ.ਡੀ. ਖੋਸਲਾ, ਜੇ. - ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਐਸ.ਐਸ. ਦੁਲਤ, ਜੇ. - ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕਾਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤਕ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਚਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Translated by Rakesh Sharma, Translator.